

det Kirkerne til en fornuftig Sparsommelighed, og de have meget godt kunnet klare sig. Der er for Resten ogsaa en anden Udvej, som danske Lov anviser, nemlig at man kan holde sig til de velhavende Nabokirker, som med Laan og Forstrækning kunne hjælpe de fattige Søsterkirker, naar de ere i Trang. Hvorfor gør man ikke det? Det er ikke godt at begribe — thi selve den Skrivelse, som den højtærede Kultusminister i Foraaret sendte Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse, og hvori Kirkebygningen anordnedes, blev der netop gjort opmærksom paa, at Frue Kirke, altsaa en af de rigeste Kirker her i Kjøbenhavn, fik et nyt Orgel, tror jeg, i hvert Fald en Udgift paa indtil 33,000 Kr., som afholdtes af Roskilde Domkirke. Frue Kirke faar 30,000 Kr. bevilget, og denne Sum forrentes og afdrages aarligt med et Beløb paa omtrent 2,000 Kr., det faar Frue Kirke af Roskilde Domkirke ifølge Danske Lovs Bestemmelse om, at de velhavende Nabokirker skulle komme deres fattige Søsterkirker til Hjælp. Det kjøbenhavnske Kommunaludvalg har ogsaa skaffet Oplysninger om de kjøbenhavnske Kirkers Formueforhold. Maa jeg i Forbigaaende gøre den Bemærkning, at det Arbejde, som man skulde synes, det havde været Folketingets Pligt at gøre i Fjor, men som ikke blev gjort den Gang, det har nu Kommunalbestyrelsen i Kjøbenhavn paataget sig og udført. Af de Oplysninger, den har skaffet sig om de kjøbenhavnske Kirkers Formueforhold, fremgaar det, at de tilsammen den 1. Januar 1901 ejede en Formue af 865,729 Kr. 12 Ø., over halvtiende Hundrede Tusinde Kr., henvend en lille Million eje de kjøbenhavnske Kirker. Her er altsaa ikke Tale om Kirkenød, det er en særdeles velhavende Institution, og skal man have en Hovedstandsættelse af et og andet, er der intet i Vejen for, at man kan bruge noget af sin Formue, ligesom andre maa gøre.

Jeg gør i denne Sammenhæng opmærksom paa, at Rigsdagen, og Regeringen nu gennem mange Aar have tvunget Kjøbenhavns Kommune til at opspise af sin Formue. Vi forlange Gang paa Gang en anden Skatteordning. Vi forlange Gang paa Gang en saadan Skatteordning, at vi paa retfærdig Maade kunne skaffe Kommunen det nødvendige hvert Aar, saaledes at dens Underskud kan dækkes. Men den høje Regering og den høje Rigsdag nægte Kjøbenhavns Kommune en saadan Skatteordning. Her er nu Tale om de kjøbenhavnske Kirker, der eje henvend 1 Mill. Kr., der altsaa have en betydelig Formue, der

kun have et ganske lille Underskud — de fleste af Kirkerne have endogsaa Overskud. Ikke desto mindre springe Regering og Rigsdag straks op og bevilge dem Ret til en ekstra Bevilling, en ekstra Skat, for at de ikke skulle behøve at optage eller opspise deres Formue. Det er en underlig ulige Behandling af Kjøbenhavns Kommune og af den Befolkning, der er interesseret i Kommunen og dens gode Udvikling, og saa de kjøbenhavnske Kirker, en underlig ulige Behandling, som jeg ikke synes egentlig tjener det høje Ting og den høje Regering til Ære.

Jeg vender tilbage til denne Oversigt over de kjøbenhavnske Sognekirkers Formuesforhold. Man ser derpaa, at Frue Kirke er den rigeste Kirke i Kjøbenhavn. Den ejer en lille Formue af 281,923 Kr. 13 Øre, altsaa omtrent 300,000 Kr. Ikke desto mindre har man paa denne Kirke anvendt Danske Lovs Bestemmelser om, at naar en Kirke er fattig og ikke kan klare sig, skal den hjælpes af en velhavende Nabokirke, og man har heldigvis kunnet finde en velhavende Søsterkirke, der maa være aldeles kolossal rig, naar Frue Kirke med sine 300,000 Kr. regnes for fattig i Sammenligning med Roskilde Domkirke, og nu maa Roskilde Domkirke hvert Aar i en Aarrække betale 2,000 Kr. om Aaret, for at Frue Kirke uden at bruge af sin Formue paa 300,000 Kr. kan faa et Orgel til 33,000 Kr. Nu siger jeg, at naar Frue Kirke med sine 300,000 Kr. regnes for fattig, og naar Roskilde Domkirke jo er saa rig, som den maa være, hvorfor kunne saa ikke alle de andre Kirker i Kjøbenhavn faa et Tilskud af Roskilde Domkirke eller af andre Kirker, der eje betydelig Formue? Hvorfor skal det paalignes ogsaa den fattige kjøbenhavnske Arbejderbefolkning? Det forstaar jeg slet ikke.

Jeg tillod mig i Fjor her i Salen at spørge den højtærede Kultusminister, hvorvidt der fandtes saadanne velhavende Nabokirker, der kunde hjælpe deres fattige Søsterkirker med Laan og Forstrækning, som der staar i Danske Lov, men jeg kunde ikke faa noget Svar derpaa. Det kommunale Udvalg, som Borgerrepræsentationen nedsatte, rettede saa en hel Række Forespørgsler til Magistraten med Anmodning om, at Magistraten vilde lade dem gaa videre til Kultusministeriet, hvis Magistraten ikke selv kunde svare derpaa. Vi fik ogsaa et Svar fra den højtærede Kultusminister, men paa dette Punkt var det ikke noget Svar. Punkt 3 i Udvalgets Spørgsmaal lød saaledes: „Oplysning om, i hvilket Omfang